

Vredesvrouwen van het Jaar

v.l.n.r.: Carla de Wit, An van Sabben, Sophie Hiddema

Sophie Hiddema, de Vredesvrouw van vorig jaar, die samen met Froukje van der Geest en Trees Kruidenberg – Vredesvrouwen van de jaren daarvoor – de jury vormde, hield een korte toespraak, waarin zij de keuze van dit jaar motiveerde. Zij hadden besloten om vanwege het dertigjarig jubileum niet een, maar twee vredesvrouwen te kiezen. En wel twee vrouwen die al vanaf het begin, dus 30 jaar, Vrouwen voor Vrede zijn.

“Wij dragen nu de twee vrouwen voor die buitengewoon goed werk hebben gedaan, plaatselijk en landelijk en vaak ook in samenwerking met de WILPF en in het verleden met Vrouwen tegen Kernwapens. Het zijn An van Sabben en Carla de Wit!”

Verrassing: er blijken familieleden van de beide Vredesvrouwen van het Jaar te zijn uitgenodigd. Dit maakt de sfeer extra feestelijk.

Sophie gaat in op het werk van beide vrouwen. Met betrekking tot Carla de Wit memoreert Sophie vooral haar werk ter beïnvloeding van de landelijke politiek in de werkgroep Overheid en Politiek en zij roemt haar kennis van zaken.

Over An van Sabben haalt zij de herinneringen op aan de acties van de Biltse groep van Vrouwen voor Vrede tegen de kernwapens en de bijdrage van An aan werkgroep WEL-dadig.

Sophie eindigt haar toespraak met de

woorden: *“Met de benoeming van Carla en An tot “Vrouwen voor Vrede van het Jaar 2009” willen we ook al deze moedige vrouwen gedenken, die al zo lang de ideeën van de vredesbeweging uitdragen. Sommigen hiervan kunnen helaas niet meer aanwezig zijn, door ziekte of overlijden.”*

Van Trees Kruidenberg krijgen beide vrouwen het boek ‘Ongebroken’ over Wangari Maathai uit Kenia, Nobelprijswinnares voor de Vrede in 2004.

An van Sabbe houdt als eerste een dankwoordje. Ze zegt o.a.: Ze voelt zich overweldigd, zo uitgekozen te zijn. *‘Je doet gewoon waar je mee bezig bent, en als je oud geworden bent, ja, dan doe je het lang.’* Ze is dankbaar dat ze het nog mag meemaken. Ze noemt het belang van kleine stapjes van bewustwording, want de aanhouder wint. Als voorbeeld geeft ze de nieuwe informatie die ze kreeg over de oorsprong van de 1000 kraanvogels, (het verhaal van het Japanse meisje, Sadako Sasaki, dat door de bom in Hiroshima gewond raakte en 1000 kraanvogels wilde vouwen om te blijven leven. Ze heeft ze niet af kunnen maken, maar de 1000 kraanvogels zijn nu een symbool van de strijd tegen kernwapens.) An gaat dit verhaal nu vertellen op haar schilderclub, waar de 1000 kraanvogels ter sprake kwamen zonder het verband met de anti-kernwapenbeweging.

De Politieke Werkgroep, in de personen van Mans van Zandbergen, Han Deggeler en Lies Jansen zetten Carla nog even speciaal in het zonnetje met een mooi boeketje bloemen. Het tijdperk van de

Politieke Werkgroep is hiermee afgesloten. De acties naar de politiek zullen nu anders georganiseerd moeten worden.

Carla vertelt over de begintijd van Vrouwen voor Vrede. Zij was secretaresse van Marga Klompé en ze hoorde van de Zwitserse Vrouwen voor Vrede. Marga Klompé kon daar niets mee doen, maar droeg het over aan Maria ter Steeg. Carla is er van het begin af aan bij betrokken geweest. In de 80’er jaren was het nog mogelijk om met ministers gesprekken te hebben hierover, dat kan nu niet meer. Ze heeft het werk met veel plezier gedaan, vooral door de fijne band met de groep. Ze hoopt dat Vrouwen voor Vrede er in slaagt ook jongeren bij de acties te betrekken.